

# Kniha Daniel — číslo čtyři

## Olovnice

Jeff Pippenger

2023-11-27

Zabýváme se „sedmi časy“ z Leviticu dvacet šest, jak jsou znázorněny v knize Daniel. Činíme tak proto, že jednou z prorockých charakteristik „sedmi časů“ je, že představují „kámen úrazu“, který stavitelé zavrhli. Kámen úrazu, jak je znázorněn v Písmu, vymezují jako pravdu, kterou lze spatřit, avšak spatřena není. Pro ty, kdo ji vidí, je drahocenná; pro ty však, kdo ji nevidí, je nejen tím, o co klopýtají, ale také kamenem, který je rozdrtí v prach.

Když Kristus předložil kámen, který stavitelé zavrhli, označil tím, že úhelný kámen se stane „hlavou“ úhlu. Poselství o zavrženém kameni v Písmu má vždy co činit s tím, že Bůh pomůže někdejší lid smlouvy, a zároveň vstupuje do smlouvy s lidem, který dříve nebyl Božím lidem.

Ježíš jim řekl: „Nikdy jste nečetli v Písmech: Kámen, který stavitelé zavrhli, ten se stal kamenem úhelným; to se stalo od Hospodina a je to podivuhodné v našich očích? Proto vám pravím: Království Boží vám bude odňato a bude dáno národu, který ponese jeho ovoce. A kdo padne na tento kámen, bude rozdrcen; ale na koho on padne, toho rozdrtí v prach.“ Matouš 21,42–44.

Prvním „časovým proroctvím“, k němuž byl William Miller veden svatými anděly, bylo „sedm časů“ z Leviticu dvacet šest. Laodicejský adventismus zahájil proces boření základních pravd, které Pán sestavil prostřednictvím Millerovy služby, tím, že odmítl vůbec první z Millerových objevů. Ovšem každé prorocké znázornění posvátného základu je znázorněním Krista, který je „Kámen“, takže odmítnutí „sedmi časů“ v roce 1863 neoznačuje pouze počátek procesu odmítání základních pravd, nýbrž představuje i odmítnutí Krista. Stejně jako v Kristově svědectví o zavrženém kameni i Petr označuje, že jedno z proroctví spojených se základním kamenem je, že se nakonec stane „hlavou úhlu“.

Proto také stojí v Písmu: Až, kladu na Sionu kámen úhelný, vyvolený, vzácný; a kdo v něho věří, nebude zahanben. Vám tedy, kteří věříte, je vzácný; ale těm, kteří jsou neposlušní, kámen, jež stavitelé zavrhli, ten se stal hlavou úhlu, a kamenem úrazu a skálou pohoršení, těm totiž, kteří narážejí na slovo jsouce neposlušní; k tomu také byli určeni. Vy však jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu, abyste zvěstovali ctnosti toho, který vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla. Vy, kteří jste kdysi nebyli lidem, nyní však jste lid Boží; kteří jste nedosáhli milosrdenství, nyní však jste milosrdenství došli. 1 Petr 2,6–8.

Základní kámen na počátku adventismu se stává kamenem úhelným. Izajáš je zajedno s Kristem i Petrem a používá základní kámen k znázornění smluvního lidu, který je míjen ve prospěch nového smluvního lidu. Ve svém svědectví představuje třídu, která uzavřela smlouvu se smrtí a přijala lež. Lež, kterou přijímají, je tou lží, kterou Pavel označuje jako přinášející mocné poblouzení na ty, kdo uzavírají smlouvu se smrtí, protože nepřijali lásku k pravdě.

Proto slyšte slovo Hospodinovo, vy posměvační muži, kteří panujete nad tímto lidem, jenž je v Jeruzalémě. Protože jste řekli: Uzavřeli jsme smlouvu se smrtí a s podsvětím jsme ve shodě; až se přežene zaplavující bič, nedolehne na nás; neboť jsme si učinili lež svým útočištěm a pod nepravdou jsme se ukryli: Proto takto praví Panovník Hospodin: Hle, kladu na Siónu za základ kámen, kámen osvědčený, vzácný úhelový kámen, pevný základ; kdo věří, nebude spěchat. I soud položím za měřicí šňůru a spravedlnost za olovnici; a kroupy smetou útočiště lži a vody zaplaví úkryt. A vaše smlouva se smrtí bude zrušena a vaše dohoda s podsvětím neobstojí; až se přežene zaplavující bič, budete jím pošlapáni. Izajáš 28,14–18.

„Sedm časů“ bylo skryto pod lžemi, a když Bůh pomine svůj někdejší smluvní lid a vstoupí do smlouvy se sto čtyřiceti čtyřmi tisíci, kámen, který byl dříve zavrženým úhelovým kamenem, vystoupí, aby se stal „hlavou“ úhlu. Pro ty, kdo této pravdě rozumějí, je drahocenný, a pro ty, kdo jí nerozumějí, kámen, který se stává hlavou úhlu, je nejen rozdrť, ale metaforicky se stane i jejich náhrobním kamenem.

V knize Daniel, v osmé kapitole a devatenáctém verši, nacházíme „poslední konec“ rozhorlení, čímž je určeno, že musí existovat i „první konec“ rozhorlení. Časové období od roku 677 př. Kr. do 22. října 1844 představuje období, po které měla být svatyně (i zástup) pošlapávána. Avšak podle Daniela, kapitoly jedenácté, verše třicátého šestého, mělo papežství prospívat, dokud nebude rozhorlení dovršeno. Jestliže konec rozhorlení v osmé kapitole představuje konec časového období, pak konec rozhorlení v jedenácté kapitole rovněž představuje konec časového období. Tomu Bible jasně učí, ačkoli tato pravda byla zakryta lžemi těch, kteří uzavřeli smlouvu se smrtí.

Konec obou rozhořčení představuje konec totožného časového období, neboť obě byla naplněním téhož prokletí dvou tisíc pěti set dvaceti let rozptýlení, zajetí a otroctví. Severní království nejprve zakusilo rozptýlení, zajetí a otroctví „sedmi časů“, když je roku 723 př. Kr. asyrský král odvedl do zajetí. Jižní království postihl stejný úděl roku 677 př. Kr. Jeremjáš tuto skutečnost potvrzuje.

Izrael je rozptýlená ovce; lvi jej zahnali pryč; nejprve jej pohltil král asyrský a naposledy mu tento Nebúkadnesar, král babylónský, polámal kosti. Jeremjáš 50,17.

Jeremiáš zde rozpoznává postupující soud. Asyřané odvedli severní království roku 723 př. Kr., potom odvedli Manasesa do Babylóna, svého hlavního města, roku 677 př. Kr. Poté Nebúkadnesar odvedl Jójakíma, čímž byl roku 606 př. Kr. označen počátek sedmdesáti let zajetí. Pak Nebúkadnesar odvedl Sidkijáše a roku 586 př. Kr. zničil Jeruzalém.

Jižní království bylo varováno, že postihne stejný úděl jako severní království, budou-li pokračovat ve své vzpouře. Soud nad severním královstvím měl být vykonán i nad královstvím jižním a symbolem tohoto soudu byla šňůra, která měla být roztažena nad Judou. V Izajášově svědectví je to prostě „šňůra“, avšak v následující pasáži je touto „šňůrou“ „šňůra Samaří“.

Proto takto praví Hospodin, Bůh Izraele: Hle, uvedu na Jeruzalém a Judu takové zlo, že každému, kdo o něm uslyší, budou brnět obě uši. A natáhnu nad Jeruzalém měřicí šňůru Samaří a olovnici domu Achabova; a vytřu Jeruzalém, jako člověk vytírá mísu, vytře ji a obrátí ji dnem vzhůru. A opustím ostatek svého dědictví a vydám jej do ruky jejich nepřátel; a stanou se kořistí a lupem všem svým nepřátelům; protože činili to, což bylo zlé v mých očích, a

popouzeli mne k hněvu ode dne, kdy jejich otcové vyšli z Egypta, až do tohoto dne. 2  
Královská 21,12–15.

V právě citovaných verších je třeba vzít v úvahu dva prorocké výrazy. Prvním je zalehnutí v uších a druhým olovnice. V těchto verších je míra Samaří také ztotožněna s olovnici domu Achabova. Míra i olovnice jsou nástroje soudu, užívané při stavbě. Tyto verše ukazují, že týž soud, který byl vykonán nad severním královstvím, představovaným Samařím a domem Achabovým, bude uveden na Judu a Jeruzalém. V době, kdy bylo toto varování vysloveno, bylo severní království Izraele již napadeno, dobyt, zničeno a odvečeno do otroctví. Poselství Božího soudu působí zalehnutí v uších těch, kdo slyší toto varování. Jak olovnice, tak zalehnutí v uších se v Písmu vyskytují vždy po třech případech. V každém případě představují Boží rozhořčení proti Jeho vlastnímu lidu.

I přišel Hospodin, postavil se a volal jako jindy: „Samueli, Samueli.“ Samuel odpověděl: „Mluv, neboť tvůj služebník slyší.“ I řekl Hospodin Samuelovi: „Hle, učiním v Izraeli věc, při níž budou zvonit obě uši každému, kdo o ní uslyší. V onen den vykonám proti Élímu všechno, co jsem promluvil o jeho domě; co začnu, to také dokončím.“ 1 Samuelova 3,10–12.

Pád Élího domu je tím prorockým, při němž bude brnět v obou uších každému, kdo je uslyší. Brnění uší v Samuelově době symbolizuje pomínutí Élího domu. Naplněním předpovědi dané Samuelovi byl pád Élího domu a ustanovení Samuela za proroka. Samuel představuje lid, který, jak říká Petr, v minulosti nebyl Božím lidem, nyní však jím je, neboť když byl Samuel ustanoven prorokem, Élího dům byl zničen. Také Jeremjáš vyhlašuje soud proti vedení Jeruzaléma, který způsobuje brnění uší.

A rci: Slyšte slovo Hospodinovo, králové judští a obyvatelé Jeruzaléma. Toto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele: Hle, uvedu na toto místo zlo, takže každému, kdo o něm uslyší, bude zvonit v uších. Jeremjáš 19,3.

Všechny tři odkazy na zalehnutí v uších jsou spojeny se smluvním lidem, který uzavřel smlouvu se smrtí a poté je přepaden, dobyt, zničen, rozptýlen a odvečen do otroctví. Zalehnutí v uších je symbolem soudu Božího rozhořčení a symbol tohoto soudu je v Písmu rovněž třikrát vyjádřen slovem „olovnice“. Již jsme o něm četli ve druhé knize Královské a u Izajáše, avšak v Písmu je ještě jeden další odkaz na „olovnici“ a v tomto odkazu je slovo olovnice přeloženo z jiného hebrejského slova než v předchozích dvou odkazech.

A anděl, který se mnou mluvil, přišel znovu a probudil mě, jako se probouzí člověk ze svého spánku. I řekl mi: Co vidíš? Odpověděl jsem: Podíval jsem se, a hle, svícen celý ze zlata, s nádržkou na jeho vrchu, a jeho sedm lamp na něm, i sedm trubic k těm sedmi lampám, které jsou na jeho vrchu. A dva olivovníky při něm, jeden po pravé straně nádržky a druhý po její levé straně. Tu jsem promluvil a řekl andělu, který se mnou mluvil: Co to je, můj pane? A anděl, který se mnou mluvil, odpověděl a řekl mi: Nevíš, co to je? I řekl jsem: Ne, můj pane. Nato mi odpověděl a řekl: Toto je slovo Hospodinovo k Zerubábelovi: Ne mocí ani silou, nýbrž mým Duchem, praví Hospodin zástupů. Kdo jsi ty, veliká horo? Před Zerubábelem se staneš rovinou. A on vynese vrcholový kámen za hlaholu: Milost, milost jemu! I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: Ruce Zerubábelovy položily základ tomuto domu; jeho ruce jej také dokončí. A poznáš, že mě k vám poslal Hospodin zástupů. Neboť kdo pohrdl dnem malých

začátků? Budou se radovat a uvidí olovníci v ruce Zerubábelově, těch sedm; to jsou oči Hospodinovy, které probíhají celou zemi. Potom jsem promluvil a řekl mu: Co jsou tyto dva olivovníky po pravé straně svícnu a po levé straně jeho? A znovu jsem promluvil a řekl mu: Co jsou tyto dvě olivové ratolesti, které skrze dvě zlaté trubice ze sebe vylévají zlatý olej? Odpověděl mi a řekl: Nevíš, co to je? I řekl jsem: Ne, můj pane. Nato řekl: To jsou ti dva pomazaní, kteří stojí při Pánu celé země. Zachariáš 4:1–14.

Slovo přeložené jako „olovnice“ ve druhé knize Královské a u Izajáše dvacet osm je „mishqāl“ a znamená závaží. V obou těchto pasážích mělo být k měřicí šňůře přidáno závaží (olovnice). Závaží je to, co se používá na váze, a představuje soud. Šňůra se závažím je šňůrou soudu. Šňůra Samarií byla obdobím „sedmi časů“, neboli dvě tisíce pět set dvacet let. Totéž časové období mělo být vloženo na jižní království, které bylo uvedeno na království severní. Konec kterékoli z těchto šňůr je v knize Daniel označen buď jako konec posledního rozhořčení, nebo jako konec prvního rozhořčení. Toto období je u Daniela znázorněno jako doba, kdy měl být Jeruzalém i zástup pošlapáván dvěma pustošícími mocnostmi, pohanstvím a papežstvím. Obě období měla začít tehdy, když byla jejich příslušná hlavní města napadena, dobytá, zničena a jejich obyvatelé odvezeni do otroctví.

Avšak u Zachariáše je slovo „olovnice“ utvořeno spojením dvou hebrejských slov. Prvním slovem je „’eben“ a znamená „stavět“; zároveň znamená také „kámen“. Znamená „stavební kámen“. Toto slovo je pak spojeno s hebrejským slovem „bediyl“, které znamená „rozdělit nebo oddělit“. „Olovnice“ u Zachariáše je kámen, na němž se staví a který působí oddělení a rozdělení. Toto rozdělení je mezi dvěma třídami ctitelů: jednou třídou, která se raduje, když spatří ten kámen, činí jej hlavou svého úhlu a staví na něm, a druhou, která jej nevidí, odmítá jej, klopýtá o něj a je jím nakonec rozdrcena; ten se pak pro ni stává náhrobním kamenem. Jedna třída uzavírá smlouvu se životem, druhá smlouvu se smrtí.

V dějinách Zachariášových právě starověký Izrael vyšel z Babylóna, aby znovu vybudoval a obnovil Jeruzalém. Zerubbábel byl ustanoven místodržitelem a měl na tuto práci dohlížet. Na počátku díla položil základní kámen a na konci díla osadil vrcholový kámen, neboli úhelný kámen. Zerubbábel znamená „potomek Babylóna“. Všechna proroctví ukazují na poslední dny a Zerubbábelovo jméno je symbolem dějin poselství prvního anděla, když byl položen základní kámen; a jeho jméno je také symbolem poselství třetího anděla, když je osazován vrcholový kámen, neboli úhelný kámen. Projev vylití Ducha svatého jak v prvním hnutí, tak v druhém hnutí je znázorněn Zerubbábelovým jménem (potomek Babylóna), neboť představuje poselství, které vyzývá poslední generaci „potomků Babylóna“, aby vyšla ven. Představuje poselství Půlnočního volání, které zaznělo v prvním hnutí a které má brzy zaznít v posledním hnutí Hlasitého volání.

Dvě olivy, dvě olivové ratolesti a dva pomazaní, kteří představují nádoby, do nichž dvě zlaté trubice vlévají olej:

„Pomazaní, kteří stojí při Pánu celé země, zaujímají postavení, jež bylo kdysi dáno satanovi jako ochraňujícímu cherubovi. Skrze svaté bytosti obklopující jeho trůn udržuje Pán stálé spojení s obyvateli země. Zlatý olej představuje milost, jíž Bůh stále zásobuje lampy věřících, aby neblikaly a nezhasly. Kdyby tento svatý olej nebyl vyléván z nebe v poselstvích Božího

Ducha, měly by nástroje zla nad lidmi úplnou moc.“

„Bůh je zneuctíván, když nepřijímáme sdělení, která nám posílá. Tak odmítáme zlatý olej, který by vléval do našich duší, aby byl předáván těm, kdo jsou ve tmě. Až zazní volání: ‚Hle, ženich přichází; vyjděte mu vstříc,‘ ti, kdo nepřijali svatý olej, kdo ve svých srdcích neuchovávali Kristovu milost, poznají, podobně jako pošetilé panny, že nejsou připraveni setkat se se svým Pánem. Nemají sami v sobě moc tento olej získat a jejich životy ztroskotají. Je-li však proseno o Ducha svatého Božího, budeme-li úpěnlivě volat jako Mojžíš: ‚Ukaž mi svou slávu,‘ láska Boží bude rozlita v našich srdcích. Skrze zlaté trubice nám bude zlatý olej sdělován. ‚Ne mocí ani silou, nýbrž mým Duchem, praví Hospodin zástupů.‘ Přijímáním jasných paprsků Slunce spravedlnosti září Boží děti jako světla ve světě.“ Review and Herald, 20. července 1897.

Zachariáš se opakovaně ptal, kdo jsou ty dvě olivy, a tím obracel pozornost k různým symbolům dvou svědků. Sestra Whiteová ztotožňuje tyto dvě olivy se dvěma svědky ze Zjevení jedenácté kapitoly.

„O těchto dvou svědcích prorok dále prohlašuje: ‚To jsou ty dvě olivy a ty dva svícny, stojící před Bohem země.‘ ‚Slovo tvé,‘ praví žalmista, ‚svíce nohám mým jest a světlo stezce mé.‘ Zjevení 11,4; Žalm 119,105. Dva svědkové představují Písma Starého a Nového zákona.“ Velký spor věků, 267.

Zachariáš chtěl porozumět tomu, kdo jsou tyto dva svědkové. Ve Francouzské revoluci jimi byl Starý a Nový zákon. Byli představeni jako Mojžíš a Eliáš, kteří byli usmrceni na ulici šelmou, jež vystoupila z bezedné propasti. Představují službu Future for America, která byla usmrcena 18. července 2020.

Na počátku kapitoly, poté co je Zachariáš probuzen, když jsou mrtvé suché kosti shromážděny dohromady, avšak dosud nejsou živé, Gabriel se ptá: „Co vidíš?“ Zachariáš popisuje, co viděl, a pak se ptá: „Co je toto, můj pane?“ Gabriel zdůrazňuje předmět otázky tím, že na Zachariášovu otázku odpovídá otázkou. Ptá se Zachariáše: „Nevíš, co to je?“ Potom Gabriel odpovídá: „Toto je slovo Hospodinovo k Zerubábelovi: Ne mocí ani silou, nýbrž mým Duchem, praví Hospodin zástupů.“

Slovo Hospodinovo, které bylo dáno Zerubábelovi, znělo: „Ne mocí ani silou, nýbrž mým Duchem. Kdo jsi ty, veliká horo? Před Zerubábelem se staneš rovinou; a on vynese její vrcholový kámen s hlaholem a s voláním: Milost, milost jemu!“

Zerubbábel, místodržitel, představuje posla, který připravuje cestu na počátku i na konci dějin, před nímž se hora stává rovinou. Izajáš označuje dílo téhož posla a praví, že „na poušti připraví cestu Hospodinu“ a že způsobí, aby „každé údolí“ „bylo vyvýšeno“. Také způsobí, aby „každá hora i pahorek“ „byly sníženy“, neboť „veliká hora“ před místodržitelem Zerubbábelem „se stane rovinou“.

Poselství Williama Millera o „sedmi časech“ mu bylo dáno Bohem. Zerubbábel představuje Williama Millera, který položil základní kámen „sedmi časů“, a zároveň představuje i ruce, které

„vynesou vrcholní kámen“ s „hlaholem, voláním: Milost, milost jemu.“ Zdvojení slova „milost“ představuje poselství Půlnočního volání. „Hlahol“ představuje totéž poselství, jaké je znázorněno mocným voláním třetího anděla, a „volání“ představuje Půlnoční volání. Celý tento oddíl je o poselství Půlnočního volání. Je o pannách, které spaly ve smrti na ulicích ze Zjevení jedenáct, jež procházejí údolím mrtvých suchých kostí. Je o vzkříšení mrtvých suchých kostí a je o prorocké úloze „olovnice“, kterou moudré panny spatřují a která je přivádí k radosti.

Pak Zachariáš říká: „nadto“. „Nadto“ znamená položit následující oddíl nad předchozí oddíl. Je to odkaz na prorockou zásadu řádek za řádkem. Předchozí rozhovor označil probuzení Božího lidu o půlnoci, znázorněného Zachariášem. Předchozí rozhovor opakovaně zdůrazňoval touhu Božího lidu v posledních dnech porozumět tomu, kdo jsou dva svědkové ze Zjevení jedenácté kapitoly. Předchozí rozhovor ukázal, že Zerubábel představuje dílo v prvním hnutí a také dílo v posledním hnutí. Ukázal, že Zerubábelovy „ruce“ (představující lidskou moc) měly položit základní kámen i vrcholový kámen, avšak dílo jeho rukou bylo a je uskutečňováno pouze skrze božskou moc Utěšitele.

Následující dialog, který má být umístěn nad předchozí dialog, ukazuje, že když „ruce Zorobábelovy“ dokončují dílo, tehdy Boží lid v posledních dnech „pozná, že Hospodin“ „poslal“ Gabriela, nositele světla, „k“ Božímu lidu. Rozpoznají nebeský proces sdělování, který je první pravdou znázorněnou ve spojení se Zjevením Ježíše Krista. Odmítnout poselství a dílo Zorobábelovo znamená odmítnout poselství, které přichází od Gabriela, jež on přijal od Krista, který je pak přijal od Otce.

Potom jsou vymezeny dvě třídy ctitelů. Jedna třída „pohrdla dnem nepatrných začátků“ Druhá třída „se bude radovat“, až „uvidí olovnicí v ruce Zerubábelově s těmi sedmi“, kteří „jsou očima Hospodinovými, jež probíhají sem i tam po celé zemi.“ Ti, kteří pohrdají dnem nepatrných začátků, pohrdají historickým dílem Williama Millera, znázorněným „olovnicí“. Jsou postaveni do protikladu k těm, kteří se radují, když vidí „olovnicí“ v rukou Zerubábelových. Zachariášova „olovnice“ je stavební kámen, který působí rozdělení. Jedna třída pohrdá „olovnicí“, neboť odmítá vidět, že „olovnice“ v ruce Zerubábelově je s „těmi sedmi“. Slovo „sedm“, které je u „olovnice“, je totéž hebrejské slovo, jež je v Leviticus dvacet šest přeloženo jako „sedmkrát“.

Potom Zachariáš opakuje skutečnost, že když se probudí, neví, kdo jsou ti dva svědkové. Proto se ptá podruhé: „Co jsou tyto dvě olivy?“ Opakuje to znovu a táže se: „Co jsou tyto dvě olivové ratolesti, které skrze dvě zlaté trubice vypouštějí ze sebe zlatý olej?“ A Gabriel zdůrazňuje tuto otázku tím, že na Zachariášovu otázku znovu odpovídá otázkou: „Nevíš, co to je?“ načež Zachariáš odpovídá: „Ne.“ Gabriel pak říká: „To jsou ti dva pomazaní, kteří stojí při Pánu celé země.“

Kapitola začíná tím, že Gabriel probouzí Zachariáše ze spánku. Zachariáš tedy představuje panny, které jsou probuzeny o půlnoci, a když jsou tyto panny probuzeny, jsou vyličený tak, že nesou naléhavé břemeno porozumět tomu, co představují dva svědkové ze zjevení, kapitoly jedenácté. Všechny knihy Bible se setkávají a završují v knize Zjevení. Všichni proroci jsou ve shodě jeden s druhým, neboť Bůh není původcem zmatku. Všichni proroci hovoří více o posledních dnech než o dnech, ve kterých žili.

Gabriel používá princip Alfa a Omega, když označuje, že Zerubábel zahájí i dokončí dílo stavby chrámu. Jeho dílo je znázorněno položením základního kamene na počátku a vrcholového kamene na konci. Zerubábel představuje hnutí mileritů a hnutí Future for America.

To, co Gabriel předkládá Zachariášovi, je, že dílo Půlnočního volání, ať už v hnutí prvního anděla nebo v hnutí třetího anděla, je vykonáváno mocí Ducha svatého.

Zatímco leželi mrtví na ulici, svět se radoval nad jejich mrtvými těly; když však vstali, svět se pak bál a oni se radovali. Radují se, protože vidí olovníci oněch „sedmi časů“ v ruce Zerubábelově. Olovnice je kamenem, na němž se staví, a odděluje moudré od pošetilých.

Zachariáš neříká „sedm“, nýbrž „těch sedm“. Ta vidí jak dva tisíce pět set dvacet let rozptýlení. Slovo přeložené jako „sedm“ je totéž slovo, které je v Leviticus dvacet šest přeloženo jako „sedmkrát“, a představuje „kletbu“ otroctví, jež byla uvalena jak na severní, tak na jižní království Izraele. Kniha Daniel označuje „těch sedm“ za první a poslední rozhoření.

Základním kamenem, který položil William Miller, bylo „sedm časů“, a vrcholovým kamenem, který pokládá hnutí třetího anděla, je „sedm časů“. Ti, kdo se radují, když vidí „těch sedm“ v probuzení Půlnočního volání posledních dnů, budou svědky rozdělení a oddělení vzácného od bezcenného. Vzácní se budou radovat, jak budou přicházet do plné jednoty, a bezcenní příliš pozdě poznají, že nemají olej, který sestupoval skrze dvě zlaté trubice. Pravda, která jedné třídě působí radost, bude pro druhou třídu kamenem úrazu, ačkoli byla k vidění všem, kdo byli ochotni vidět.

Právě tak jako se „sedm časů“ stalo zkouškou na počátku roku 1856, kdy filadelfský adventismus přešel v adventismus laodicejský, stává se „sedm časů“ opět zkouškou na konci, právě tam, kde laodicejský adventismus přechází ve filadelfský adventismus. Zkouška na počátku byla v roce 1863 nezvládnuta odmítnutím biblického učení o „sedmi časech“. Ti, kteří nezvládnou zkoušku na konci v roce 2023, tak učiní proto, že odmítnou zkušenost vyžadovanou nápravou označenou „sedmi časy“ z Leviticus dvacet šest.

Bylo důležité rozpoznat, že kniha Daniel plně potvrzuje „sedm časů“, dříve než začneme uvažovat o prorockém poselství prvních šesti kapitol knihy Daniel, neboť čtvrtá a pátá kapitola pojednávají o „sedmi časech“ a určují počátek i konec dvou rohů šelmy ze země ze třinácté kapitoly Zjevení.

Naše pojednání o těchto prvních šesti kapitolách zahájíme v příštím článku.

„Světlo, které Daniel obdržel od Boha, bylo dáno zvláště pro tyto poslední dny. Vidění, která spatřil na březích Ulaje a Hiddekelu, těch velikých řek Šineáru, se nyní naplňují a všechny předpověděné události brzy nastanou.

„Zvažte okolnosti židovského národa v době, kdy byla dána prorocství Danielova.

„Věnujme více času studiu Bible. Nerozumíme Slovu tak, jak bychom měli. Kniha Zjevení se otevírá výzvou, abychom porozuměli poučení, které obsahuje. ‚Blahoslavený, kdo čte, i ti, kteří slyší slova tohoto prorocství,‘ prohlašuje Bůh, ‚a zachovávají to, co je v něm napsáno; neboť čas je blízko.‘ Až jako lid porozumíme tomu, co pro nás tato kniha znamená, bude mezi námi patrné veliké probuzení. Plně nerozumíme ponaučením, jímž vyučuje, navzdory výzvě,

která nám byla dána, abychom ji zkoumali a studovali.“

„V minulosti učitelé prohlašovali Daniela a Zjevení za zapečetěné knihy a lid se od nich odvrátil. Z těchto částí svého slova Bůh vlastní rukou odstranil závoj, jehož zdánlivé tajemství mnohým bránilo jej pozvednout. Samotný název ‚Zjevení‘ odporuje tvrzení, že je to zapečetěná kniha. ‚Zjevení‘ znamená, že se odhaluje něco důležitého. Pravdy této knihy jsou určeny těm, kdo žijí v těchto posledních dnech. Stojíme s odstraněným závojem na svatém místě posvátných věcí. Nemáme stát venku. Máme vstoupit, ne s lehkomyšlnými, neuctivými myšlenkami ani s ukvapenými kroky, nýbrž s úctou a bohabojností. Blížíme se době, kdy se mají naplnit proroctví knihy Zjevení.“ Testimonies to Ministers, 113.